

въ черкова . . . сбота, недѣля и понедѣльникъ . . . видите слѣдователно че нема да изгорѣтъ прѣди вторника.

— И азъ, който въ него день имамъ да возѣж, рече возачътъ, не ще мож да додж.

— Нито азъ, приложи старецътъ, имамъ да земамъ малко пары въ Енаресъ!

— Не могатъ да разумѣятъ, че за таквызи церемонии трѣбаше да избиратъ дни, въ които да нема человекъ какво да прави.

— Педѣлитъ, напрымъръ, подиръ литургіята.

— А! а! ето найподиръ!» извикахъ отъ сѣкждѣ. И задоволителны гласове замѣнихъ нетърпѣливыхъ прѣди малко естественны мѣрманія.

Отворихъ са вратата на Инквизиціята.

Пикильо отдавно искаше да са измѣкне отъ множеството, но то бѣше станжло толкози гѣсто, щото момъкътъ не можаше да пристѣпи нито назадъ, нито напредъ. Принуди са прочее да слуша разговорытъ около него и да присѣтствова на зрѣлището, което съ нетърпѣніе сичкытъ чакахъ.

Нѣколко членове отъ Инквизиціята вѣрвѣхъ предъ осжденытъ, които бѣхъ са показали. Гласове: «ей гы! ей гы!» са чухъ отъ сѣкждѣ; но една чета жандармы отблѣснхъ съ толкози сила къмъ стѣнытъ развѣлнуваното множество, щото Пикильо безъ малко бы останжлъ на мѣстото си.

На добра честь, той видѣ отдирѣ си, къмъ края на улицата, едно повисоко мѣето, дѣто, блѣсканъ отъ народа, той са спрѣ и безопасно гледаше ва шумното онуй развѣлнувано море.

Подиръ членовѣтъ на сждовището идѣхъ инквизиторытъ, послѣ знамето на светого Доминика, и подиръ него осжденытъ по двама наспоредъ.

Пикильо при сичкытъ си отвращенія, не можаше да не съгледа сичкытъ подробности на ужасната тѣзи сцена.

Стѣпилъ на високо мѣето, ерѣщо вратата на палата, той гледаше като слѣзвахъ и заминувахъ покрай него сичкытъ онѣзи злочесты.